

Perplexitat arran del Monument de la Batalla de l'Ebre

“Els monuments són documents en pedra; destruir-los és arrancar pàgines de l'arxiu humà”. Vaig anotar-me un dia aquesta sentència sense que ara pugui recordar a qui s'atribuïa. I també una altra, de la qual sí que en sé l'autora, l'extraordinària pensadora Hannah Arendt: “No es tracta d'honorar tot allò que hereitem, sinó de comprendre-ho”.

Em semblen perfectament aplicables al Monument a la Batalla de l'Ebre de Tortosa, que aquestes darreres setmanes ha estat novament al punt més alt del candeler informatiu sense que n'hagués baixat del tot des de fa uns quants anys.

Siguin quines siguin les posicions polítiques oficials o les sentències judicials, a nivell personal em reafirmo en què és un error treure el monument. He expressat en diverses ocasions que, ben al contrari, calia restaurar-lo dels anys d'abando-

nament i, això sí, explicar-lo en el seu context històric i cronològic. Els monuments són “documents” de la història, testimonis de moments determinats, independentment de què estem d'acord o no amb el seu contingut i simbologia, de què ens agradi o no el seu disseny. Per això expresso públicament la meua admiració pels membres del COREMBE que han lluitat per mantenir-lo.

Ja sé que algunes preclares intel·ligències entre els polítics i els informadors etiqueten d’“extrema dreta” a qualsevol que defensi la permanència del monument. Quan tota la visió és ideologia de mirada estreta ni tan sols es pot entendre que altres simplement creguin que els monuments s'han de conservar per a no esborrar la història, que, com en aquest cas, formen part de l'*skyline* de la ciutat i el milloren, o pensen en els aspectes

artístics o estètics... i no per nostàlgies polítiques, afinitats ideològiques o motivacions sectàries.

Front a sectarismes i apriorismes, em permeto aconsellar a tots un llibre, *Fuego cruzado* (subt. *La primavera de 1936*) dels professors Fernando del Rey i Manuel Álvarez Tardío (Galaxia Gutenberg). No té res a veure amb el monument de Tortosa, però ajuda molt a situar la història sense maniqueïsmes.

Però no em voldria centrar en el monument en si mateix i en la seva permanència o no, sinó en el “i després què?”. I aquí entro en una fase de perplexitat. L'alcaldeessa es vol reunir amb el conseller de Justícia per tal d'accelerar la retirada del monument, altres polítics i periodistes pressionen en el mateix sentit, però ni un sol diu què hi farà a la pilastra del mig del riu. Suposo que pensaran fer allí quelcom i no esperar a deci-

dir-ho dintre de 20 anys: una passarel·la, un altre monument, un trampolí per fer salts acrobàtics... o la dinamitaran, però cal alguna cosa. Deixar aquella pilastra al mig del riu sense res topa frontalment amb el lògic interès municipal de fomentar el turisme donant una imatge atractiva de la ciutat. Si es treu el monument, immediatament cal substituir-lo.

En una entrevista la senyora Lleixà deïa que no tenia res pensat en els dies després. Que no hagin pensat en quelcom tan concret en els anys que porta l'assumpte permet qüestionar com s'afronten assumptes molt més complexos com el model de ciutat, els objectius de creixement o les noves tecnologies.

Si es vol fer una passarel·la, com de tant en tant s'ha apuntat, és de suposar que la tindran dissenyada, harmònica amb l'entorn monumental, que sigui prou elevada per tal que

Daniel Arasa

permeti la navegació per sota, amb els accessos adients tenint en compte que a la banda esquerra del riu seran complicats perquè hi ha poc espai i no es pot bloquejar la circulació. I també aprovat el projecte, i feta tota la tramitació, i assignades i reservades les partides pressupostàries, etc. I el mateix si volen fer qualsevol altra cosa.

No els plantejo que canviïn de decisió de retirar el monument, però sí afirmo que pressionar per a treure'l sense tenir el recanvi és una mostra de frivolitat política i humana.